

טקס הסרת הלוט

מתוך נאומו של עו"ד אפרים גלסברג, לכבוד הלגה לולה ריינר ובתה אקטרינה אדריאנה שודי ז"ל

מכובדיי,
פרופ' רפי ביאר
פרופ' מרים בן הרוש
ד"ר אהרון גפן
ד"ר אסתי גולן
רופאים, אחים ואחיות, עובדי בית החולים, עובדים סוציאליים, שכנים של המנוחה, חברים ואורחים
נכבדים,

אני שמח לעמוד פה ושמח על התרומה שהגיעה לבית החולים הזה דווקא, בפרט לאחר שראיתי את הדברים שנשא הצעיר יאן חורי בשם המטופלים שלכם, התרגשתי מאוד. דבריו הדגימו עד כמה התרומה הזו חשובה ודרושה.

התרומה ניתנה להנצחת שמן של שתי גבירות שהלכו מאיתנו מבלי להשאיר שאירי בשר, נשים מיוחדות במינן, והייתי רוצה לנצל הזדמנות זו כדי לספר לכם עליהן.

הלגה לולה ריינר, המכונה "לולה", נולדה בשנת 1923 בעיר קלוז' המצויה במרכז רומניה. זוהי עיר אוניברסיטאית גדולה (הגדולה ביותר בטרנסילבניה והשלישית בגודלה ברומניה), עיר תוססת עם קהילה יהודית גדולה, בתי כנסת, ישיבות ועוד.

בילדותה עברה המשפחה לגור באורדיה, עיר אחרת המצויה בטרנסילבניה במערב רומניה, קרוב לגבול ההונגרי. שם בנתה משפחתה בית גדול במרכז העיר ולולה חיה עם המשפחה בתוך קהילה יהודית גדולה. אזכיר רק את חסידות ויז'ניץ שאחד המרכזים שלה הוא בחיפה ואשר התרכזו באותה תקופה באורדיה.

במהלך מלחמת העולם השנייה כל המחוז נותק מרומניה ועבר לריבונות של הונגריה, וכידוע לקראת סוף המלחמה החלו לפנות את יהודי הונגריה למחנות השמדה. באורדיה אספו את כל היהודים והם נשלחו לאושוויץ.

גם לולה וכל משפחתה נשלחו לאושוויץ.

מאושוויץ היא חזרה לבד. מכל המשפחה רק היא נותרה בחיים. בלי הורים, בלי אחים וכלי אף אחד, היא הגיעה בחזרה לאורדיה. הבית שהוריה בנו ובו היא חיה נתפס, ולא היו לה כוחות להיאבק בפולשים. למרות שהחוקים שלפיהם הוחרם רכוש יהודים בוטלו, היא הבינה שהקרב יהיה אבוד ולכן היא נדה, עזבה את המקום. לאחר זמן קצר השלטון הקומוניסטי החרימ את כל הרכוש.

לולה עברה לבוקרשט, גרה שם, נישאה וילדה את אקטרינה, המכונה "קטי". זמן קצר לאחר הלידה התברר שקטי חולה, ולולה החליטה לעלות לישראל, קודם כל כדי שקטי תוכל לקבל טיפול רפואי שאותו אי אפשר היה לקבל ברומניה. בעלה לא הסכים לעלות לארץ ולכן היא התגרשה ממנו ועלתה לארץ יחד עם קטי בשנת 1961. המטרה הראשונה היתה כאמור שהרפואה המודרנית תציל את הילדה שלה. בישראל היא אכן קיבלה טיפול רפואי, חייה ניצלו והיא חיה כאן חיים מלאים וטובים. קטי בגרה בישראל, והיתה אשה נמוכת קומה. על אף בעיות רפואיות שעיימן התמודדה, היא למדה באוניברסיטה ובמשך שנים עבדה בבנק הפועלים והצליחה להתקדם מתפקיד לתפקיד.

לולה נישאה בשנית לד"ר ריינר, רופא שיניים. לאחר שנים התאלמנה. שתיהן היו במשך רוב חייהן המשענת עליה השנייה נשענת, והקשר ביניהן היה טוב באופן מיוחד.

קטי היתה אישה נפלאה. שמחה ואנרגטית. כשהיא היתה נכנסת למשרד שלנו, כולם ידעו שהיא הגיעה. היא היתה עוברת בין החדרים, מציצה פנימה, מעירה הערות. היתה נכנסת לחדר של איתי ושואלת "מה זה כל כך שקט אצלך". באופן הפוך מגובהה, השמחה שהיא הביאה לכל מקום היתה גדולה.

יום אחד קטי חלתה, וביקשו ממני להתמנות לאפטרופוס. לולה אמה כבר היה קרובה לגיל 90, ולא היתה מסוגלת לעשות זאת לבד, הסכמתי לקחתי על עצמי את המשימה הכבדה הזו. מצבה הבריאותי של קטי הלך והידרדר, והראשונה שהבינה שכנראה אין מה לעשות וגורלה של קטי נחרץ הייתה לולה. יום אחד היא הגיעה אליי למשרד, כשקטי עוד הייתה בחיים, הסבירה לי שהיא מבינה מה עומד לקרות, ושיש לה קצת רכוש. היא אמרה שהיא רוצה לתרום את הרכוש הזה למקום שמטפל בילדים. היא לא הגדירה בדיוק את רצונה, אבל הבנתי אותה היטב.

ערכנו צוואה די מיוחדת. הצוואה הביאה בחשבון גם מצב שקטי תישאר בחיים, והשאירה פיקדון שיעמוד למימון צרכיה, ואת רוב הרכוש תרמה לטיפול בילדים חולים. לצערנו כחודש וחצי לאחר שערכנו את הצוואה קטי הלכה לעולמה. קטי נפטרה ביום 21.8.2014, בהיותה כבת 68.

כאמור, ללולה היה חשוב מאוד שהעיזבון שלה ישמש לטיפול בילדים חולים. אני רואה סמליות רבה בכך שמה שבמותה ציוותה את רכושה לסיוע לילדים חולים (וכאן בישראל), כשגם בחייה מה שהניע אותה לעלות לארץ היה הרצון להציל את בתה.

לולה נפטרה ביום 9.8.2016, בהיותה כבת 93. לולה נפטרה כמעט שנתיים לאחר פטירתה של בתה קטי. באותן שנתיים היא היתה יחסית בקו הבריאות, ועל אף שנעזרה במטפלת סיעודית היא היתה צלולה, פעילה ועצמאית, והגיעה אליי לא אחת למשרד. על אף גילה המתקדם, פטירתה הגיעה במפתיע. לאחר שלולה נפטרה הגענו להסכמות עם בית החולים, והצלחנו לשמחתי להגשים את בקשתה של לולה. פרופ' בן הרוש היתה הדמות הראשונה שפגשתי, ולאחר שהגשתי לבית החולים הזה, לקומה הזו, ראיתי את הפעילות המבורכת והחיונית, התרשמתי מהמחלקה וקיבלתי את ההצעה להנציח את לולה ואת קטי באמצעות המחלקה כאן.

אני מאחל לצוות הנאמן של בית החולים הצלחה בטיפול. כל הצלחה, וכל הצלה של ילד אחד גורמת אושר לכולנו ותממש את רצונן של המנוחות.

אני מאוד מקווה שהתרומה הנכבדה של לולה בשמה ובשם בתה קטי ישמש את בית החולים, ויסייע להבראת הילדים המטופלים כאן, ויסייע להם לחוות חיים ארוכים, בריאים, ושמחים, ממש כמו השמחה שקטי היתה מביאה לכל מקום שהגיעה.

תודה לכם שהסכמתם לקבל את התרומה ולהנציח את זכרן של לולה וקטי.

כידוע לכם בעזבוני יש נכסים נוספים ומקווה בעתיד הקרוב לממשם ולהגדיל את התרומה.

תודה רבה
עו"ד אפרים גלסברג